

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Tyszel

w sprawie z wniosku A. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
z udziałem zainteresowanej T. G., B. S.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 stycznia 2006 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.
z dnia 7 lutego 2005 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej.

Uzasadnienie

Stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowienie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej nie wymaga pisemnego uzasadnienia, jednakże w pierwszym okresie stosowania przepisów o skardze kasacyjnej, w ich brzmieniu nadanym ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego... (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą skargę kasacyjną uznaje za potrzebne wskazanie zasadniczych motywów rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy, jako kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna (podobnie, jak uprzednio – kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej

instancji kończącego postępowanie w sprawie. Z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego, jako środka kontroli prawidłowości stosowania prawa, przewidziano w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., wymaganie przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej i jego uzasadnienie. Uzasadnienie to ma na celu wykazanie znaczenia tego rozstrzygnięcia dla realizacji publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji. Takiego znaczenia w skardze nie przedstawiono; jest ona ograniczona do zakwestionowania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. Skoro jednak została wniesiona jedynie na podstawie wskazanej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a więc z zarzutem naruszenia prawa materialnego, to ustalenia te – stosownie do art. 398¹³ § 2 k.p.c. – są wyłączone spod kasacyjnej kontroli Sądu Najwyższego. W ich świetle, nie tylko nie doszło do podniesionego w skardze „oczywistego naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 58 § 1 k.c.”, lecz przeciwnie, Sąd Apelacyjny poprawnie dokonał subsumcji tego przepisu.

Przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia „zagadnienia” nie są zagadnieniami prawnymi, lecz pytaniem o poprawność dokonanej przez Sąd Apelacyjny oceny okoliczności faktycznych. Nie jest bowiem zagadnieniem prawnym, lecz wynikiem oceny poszczególnych faktów ustalonych w postępowaniu dowodowym to, czy „po stronie pracodawcy była rzeczywista potrzeba zatrudnienia pracownika” i miał on „możliwości finansowe na jego utrzymanie”.

Tak więc, ponieważ w skardze kasacyjnej nie wykazano żadnej z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 – 4 k.p.c. uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia na podstawie § 2 tegoż przepisu w związku z art. 398¹⁰ k.p.c.